

π. = πιθανότης, Πλάτ. Θεαίτ. 178E συγχ. παρ' Ἀριστ. Ρητορ., ὡς 1. 2. 10., 2. 18. 1. μόνον ἐφρόντισαν τοῦ π. τοῦ πρὸς αὐτοῦς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυτ. 2. 4, 12, κτλ. 3) ἐπὶ τρόπων, καταπειστικός, ἑλκυστικός, Ξεν. Ἄποιν. 3. 16, 3) τὸ π. ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει μετὶω Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 78: οὐ π. ἔσχεν τὸ ἡθὸς Πλούτ. Φωκ. 3. 4) ἐπὶ φημῶν καὶ τῶν τοιούτων, πιστευτός, Ἡρόδ. 4. 214., 2. 123: π. τινι Πλάτ. Νόμ. 677A: μετ' ἀπαρ. πιστεύεσθαι πιθανὰ αὐτοῖσι 782D — πιθανόν [ἔστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι πιθανόν οἷτι, Ἀριστ. Τοπ. 6. 14, 2. 5) ἐπὶ ἔργων τέχνης ἀπατών διὰ τὴν πιστότητα τῆς παραστάσεως, φυσικός, Ξεν. Ἄποιν. 3. 10, 7.

1) Παθ., ὁ εὐκόλως πειθόμενος, εὐπιστός, Διάσχλ. Ἀγ. 485, πρὸλ. Heind. εἰς Πλάτ. Παρμ. 133B. 2) εὐπειθής, ὑπήκοος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16: π. λόγῳ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 13, 9. III. Ἐπίρρ. νῶς, μετὰ πειστικότητος, Ἀριστορ. Θεσμ. 268, Πλάτ. Φαιδρ. 269C — κ. ἄλλ. συγχρ. ᾤωτερον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 63B, Γοργ. 456C. — Ἰδε Κόντου Ἰωσσο. Παρατρ. π. 103.

πιθάνότης, ἡτος, ἦ, πειστικός, δύναμις τοῦ λόγου, Πολύδ. 23. 18, 2, Πλούτ. 2. 1040B: πιθανότητα λαμβάνειν, πιστεύεσθαι, Πολύδ. 27. 13, 9. 2) ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Πλάτ. Νόμ. 839D, Κρατ. 402A: π. τινα ἔχει ὁ λόγος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 15.

πιθάνουργικός, ἦ, ὄν, ὁ ἔξων τὴν δύναμιν τῆς πειθοῦς, πειστικός, Νομῆν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 729C — ἡ πιθανουργική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δύναμις τοῦ πείθειν, Πλάτ. Σοφιστ. 222C κέξ.

πιθάνουργός, ὄν, ὁ ποιῶν τί: πιθανόν, πιθανουργός τῶν ἀπιθάνων προβλημάτων Ρήτορες (Walz) 7. 218, 15. πιθανῶν, (πιθάνος) καθιστῶ τι πιθανόν, Ἀριστ. Ρητορικ. 3. 7, 4.

πιθανωτέρως, Ἐπίρρ., μετὰ πλειονοῦ πιθανότητος, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγορ. Ἰλ. προλεγόμ. στ. (204) 205. πιθανόριον, τὸ ὑπόκορον τοῦ πίθους, Ἠούχ. ἐν λ. φειδάνη, Ἐτυμολ. Μεγ. 671, 46.

πιθείας, ον, ὁ μετέωρον ἔχον τὸ σχῆμα πίθου, Πρόκλου παράρρ. Πτολεμ. σ. 131: τὸ αὐτὸ καλεῖται πίθος ἐν Ἀριστ. π. Κύμα. 4, 24, πίθειος παρὰ Πλιν. 2. 22, pithila παρὰ Σενέκ. Nat. Quaest. 1. 14.

πιθειῶν, ὄνος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ πιθῶν. πιθήκη-ἀλάπηξ, εκος, ὁ, ζῶν τι μετέχον πιθήκου καὶ ἀλώπεκος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰλ. πιθήκειος, α. ον, ὁ τοῦ πιθήκου, ὁ ἀνήκων εἰς πιθήκον, ὄμοιος: πιθήκω, πιθήκειος, Γαλην. τ. 2, σ. 443, 17, Σουῖδ. πιθήκιδεύς, ἔως, ὁ, νεογόνον πιθήκω, «ματιμουδάκι», Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.

πιθήκισζομαι, ἄποδ., μομυοῦμαι τὸν πιθήκον, Σχόλ. εἰς Δημ. 307. 25: πρὸλ. ὑποπιθηκίζω — ἐπιτηκίζε κατά τὴν ῥάβδαρον προφορὰν τοῦ Σκύθου Τοξότου (ἀντὶ ἐπιπιθηκίζε) ἐν Ἀριστορ. Θεσμ. 1133.

πιθήκιον, τὸ, ὑπόκορον τοῦ πιθήκους. pithecium παρὰ τῷ Πλάτω. II. εἶδος μηχανῆς, Ἀρχ. Μαθ. 9. πιθήκεις, εἶδος, ὁ, ὑπόκορον τοῦ πιθήκους, Εὐσ. Πονημ. 325. 45. πιθήκειμος, ὁ, τὸ πιθηκίζεσθαι, μισείων τὸς τρόπους τοῦ πιθήκου, ὡς ποιοῦσιν οἱ κόλακες, Ἀριστορ. Ἰπκ. 887, Μάρκ. Ἀντωνίων. 9. 37.

πιθήκο-εἰδής, ἐς, ὄμοιος πιθήκω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 16, Γαλην. πιθήκο-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφήν πιθήκου, Λυκόφρ. 1000. πιθήκος [ἦ], ἄωρ. πιθάκος, ὁ, πιθήκας, «μαίμου» (μιμῶ), Ἀρχιλ. 82. 84, Ἀριστορ. Ἀγ. 120, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 8, 1: ὡς θηλ., ἤλθε δὲ καὶ πιθήκος, ὡς καλὴ ἡγήτηρ Βάβρ. 56: πιθήκον ἐνδουομένην, ἐνδουομένην μορφήν πιθήκου, ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γελοιοποιῦ Θερασίτου, Πλάτ. Πολ. 620C: πρὸλ. πιθήξω, πιθειῶν — σκυπτικῶς, ὡς περὶ πίθων Ἀριστορ. Ἀγ. 907: ἐπὶ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου, Ὀρν. 440, Βάτρ. 708, κτλ.: οὕτως ὁ Δημοσθ. καλεῖ τὸν Διάχινην πίθηκον αὐτοτραγικῶν 307. 25 — παροιμ., ἀντὶ λέοντος π. γίγνεθαι Πλάτ. Πολ. 590B: ὑπὸ τῆς λεοντῆς πίθηκον ὑποστέλλειν Λουκ. Φιλοφ. 5: π. ἐν πορφύρα Διογεν. 7. 94: ὄνος ἐν πιθήκοις = αἰσχρὸς ἐν αἰσχροῖς, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 8. III. εἶδος σελαγώδους ζῴου ἐν τῇ Ἐρυθρῇ Θαλάσσῃ, Αἰλ. π. Ζ. 1. 27.

Πιθηκοῦσσα, (ὡς εἰ ἐπὶ πιθ. πιθηκδεῖς), ἴων, αἰ, δύο νῆσοι παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καρμανίας, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 37, Στράβ. 54, κτλ., ὃν ἡ μία ἰδιαίτερώς καλεῖται Πιθηκοῦσσα, Pithecussa, Στράβ. 60, Πλίν. 3. 12: παρὰ τῷ Ἀρποκρ. καλοῦνται Πιθηκίνοι νῆσοι.

πιθηκο-φαγέω, τρώγω σάρκα πιθήκου, Ἡρόδ. 4. 194. πιθηκο-φόρος, ον, ὁ φέρων πιθήκον, Λουκ. Ἀλ. 47. πιθηκώδης, ἐς, =πιθηκοειδής, Ἀριστ. Φυσιολ. 6. 31, Αἰλ. π. Ζ. 12. 27

πιθήξ [ἦ], -ηκος, ὁ, -πιθήκος, Ζωαρ. — ὠσαύτως: νῆσοι, Σουῖδ.

πιθῆσας, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος πιθεῶν, ἴδε ἐν λέξ. πειθω. πιθεῖ. ἴδε τὸ ῥῆμα πίνω.

Πιθειδοεικτής, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς δεικνύοντος τὸν πιθεῖαν ἢ πιθίτην λεγομενον κομήτην, Θ. Λάσκ. σελ 769, ἔκδ. Mi. πίθισκος, ὁ, ὑπόκορον τοῦ πίθου, Λατ. doliolus, πιθαν. γραφ. ἐν Πλούτ. Καμίλλ. 20.

πίθιτης [ἦ], ον, ὁ, θηλ. -τιες, -δος, ὁ ἔχων σχῆμα πίθου, Διοσκ. 4. 65: πρὸλ. πιθειείας. πῖθῶ-γαστρως, ον, ὁ ἔχων γαστέρα ὅμοια πίθῳ, Εὐβὺδ. παρ' Ἀθην. 116B, Δοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 660.

πίθ-οειγία, ἡ, (οἶγνυμι) τὸ ἀνοίγμα τῶν πίθων πρὸς ἀπόγευσιν τοῦ νέου οἴνου, — ἑορτὴ τελομένη τῇ 11ῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηριῶν, ὡς τὰ Vinalia τῶν Ῥωμαίων, Πλούτ. 2. 655E (ἐνθα πλημμελῶς κεῖται πιθειοεῖα), 735D: ὠσαύτως πιθιόγας, τὰ, Εὐστ. 1363. 26.

πίθος [ἦ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ἀπῆραι· (πρὸλ. ἀμφορεῦς), Ἰλ. Ω. 527, Ὀδ. Β. 340, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 368: ἴτο δὲ ὡς καὶ νῦν πῆλινος ὀπός, π. κεράμιον Ἡρόδ. 3. 96 (πρὸλ. Ἀριστορ. Εἰρ. 703, Πλάτ. Ἀσχ. 187B, Γοργ. 493A): εὐρίστομος ὡς καὶ νῦν, Ὀδ. Ψ. 305, καλυπτόμενος διὰ πώματος κατὰ: ἐφαρμοζομένου, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 98. Ὁ Κροῖσος ἔπεμφεν ἀργυροῦς πίθους εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, Ἡρόδ. 1. 51. 2) παροιμία: εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντίλειπ, ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν ἀναϊδίων, ἔηλ. ἐπὶ ματαιοποιίας, Ξεν. Οἰκ. 7. 40, πρὸλ. Λουκ. Ἐροτ. 61, Νεκρ. Διάλ. 11. 4: ἐπὶ ὄσθενος μνήμης, Πλάτ. Γοργ. 493B: ἐπὶ φιλοδωρημάτων προσηρομένων ὑπὸ δημαγωγῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 7, πρὸλ. Οἰκ. 1, 6 — ἀλλὰ, ἐκ πίθου ἀντίλειπ, «παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίαις ὧντων» ἀσθὲνων ἀπολαύει τῶν πραγμάτων» (Σχόλ.), Θεοφρ. 10. 13: ἐν πίθῳ ἡ κεραμεῖα γίγνομηνή, ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦτος δυσχερεῖ ἔργῳ πρὶν ἢ πρῶτον ἀσκηθῆ εἰς κατώτερα καὶ ευχερέστερα, Πλάτ. Ἀσχ. 187B, πρὸλ. Ἀριστορ. Ἀποσπ. 81: — ζωὴ πίθου, βίος κυνικῶ, οἶος ὁ τοῦ Διογένηος, Παροιμιολογ. — π. φρενῶν, ἀρθρία εὐρύσια, Συλλ. Ἐπιγρ. 5868.

II. =πιθειείας, ἴδε ἐν λ. (Κατὰ τὸν Buttm. = φείδος, ὄθεν καὶ Λατ. fidelia: συγγενεῖς ὠσαύτως τῷ Ἀγγλ. butt, Γερμ. Bütte, Butte). πῖθῶζης, ἐς, ὄμοιος πρὸς πίθον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 33, 3.

πιθῶν, ὁ, ὁ μικρὸς πιθήκος, Βάβρ. 56. 4: ἐν χρήσει ἐπὶ κόλακος Πινδ. Π. 2. 132, πρὸλ. Σώστρατ. παρ' Εὐστ. 1665. 53. πιθῶν, ὄνος, ὁ, (τ[ίθος] τόπος πλήρης πίθων, ἀπόθηκη, Φερεκράτης ἐν «Πετάρῃ» 5, Εὐπολις ἐν «Δήμοις» 29: πιθειῶν, παρὰ Διοδ. 13. 83, Ἀνθ. Π. 9. 403, Γεωπ. 6. 12, 3: πρὸλ. Δοδέκ εἰς Φρύν. 166.

πιθῶν, μετοχ. ἄορ. 6' τοῦ πειθω, Πινδ. Π. 3. 50. πικέριον, τὸ, = βούτυρον, Ἰπκ. 614. 10, κτλ.: λέγεται δεῖ εἶναι λέξις Φρυγική, Ἐρωτιαν. σ. 312. πίκρα, ἡ, ἀντίστονον, μνημονοῦμενον ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. πικράζω, = τῷ ἐπομ., Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 31. 28, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 211: — Παθ., ἔχω πικρὰν γεῦσιν, αὐτόθι 2. 51, κτλ.

πικραίνω, (πικρός) ὡς καὶ νῦν, καθιστῶ τι πικρὸν, π. τὴν κοιλίαν, κάμνω αὐτὴν πικρὰν, Ἀποκάλ. 1, 9. — Παθ., τὸ στόμα πικραίνεται Ἰπκ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 388: ἀντίθετ. τῷ γλυκαίνεσθαι, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 10 (παράρρ.). 2) μεταφορ., ἐρεθίζω, παραπικραίνω, λυπῶ, ἐφορίζω, Ἐβδ. (Ἰωδ. ΚΖ', 2, κτλ.): π. τὴν ἀκοήν λυπεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γλυκαίνειν, Διον. Ἀλ. περὶ Σουθ. 1. 2. — Παθ., πικραίνομαι, Πλάτ. Νόμ. 371D, Θεοφρ. 2. 120: ὁ ζωγράφος πονεῖ τὶ καὶ π., στενοχωρεῖται, ἀδημονεῖ, Ἀντιφανὴς ἐν «Λημνίαις» 2: π. ἐπὶ τινι Ἐβδ. (Ἐβδ. ΙΓ', 20).

3) ἐπὶ θροῦς, καθιστῶ αὐτὸ τραχὺ καὶ πικρὸν, πικραίνειν τὴν οἰακτοκὸν ἕταν ἀπαιτῶσιν οἱ καιροὶ Διονύσιου. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 55, πρὸλ. 34. πικραντικός, ἦ, ὄν, ὁ εἰς πικρὰν διατεθειμένος: — Ἐπίρρ. πικραντικῶς διατεθειμένος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 367.

πικράς, ἄδος, ἡ, συνώνυμ. τῷ φυτῷ ἀνδρόσακας, Διοσκ. 3. 150. πικρασμός, ὁ, πικρία, πικρὸν αἶσθημα, Ἀκύλας καὶ Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. πικρία, ἡ, ἡ τοῦ πικροῦ ιδιότης, «πικράδα», «πικρα», 4) ἐπὶ γεύσεως, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 10, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 17, Πλούτ. 2. 897A, Ἐβδ. (Ἰερεμ. ΙΕ', 17, κτλ.). 2) ἐπὶ διαθέσεως, τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς π. Δημ. 586. 1, πρὸλ. 795. 7, 1482. 21, κτλ.: ἡ ἐπὶ τινι π. Πολύδ. 56. 4, 11: πρὸς τινὰ Πλούτ. Κοριόλ. 15: λόγος π. ἔχων μεμιγμένην χάριτι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. 19.

πικρίδιος, α, ον, ὑπόπικρος, «πικρούστιος, σῦκα Ἀθῆν. 78A. πικρίζω, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι πικρὸς ἢ ἔχω γεῦσιν πικρὰν, Στράβ. 498. Κόνη. Ἀλ. 893.